

ne rustico, sacris Philosophicis initiato, Nebulas inuocat: vt hæ sibi in Strepsiade informando, opem ferant. Introgressis, muliebri specie, in Theatrum Nubibus, docet Socrates: illas esse Sophistarum Deas: easdem tonare & fulgurare. Hac de causa etiam à Strepsiade adorantur: eique omnem operam pollicentur Nubes. Quare iterum rogat Socratem Strepsiades, vt Sophisticam se doceat: promittit omnem diligentiam cum laborum & plagarum tolerantia coniunctam: dummodò rabula fiat: & à debitis liberetur. Annuit Socrates, & homini suam operam promittit: exploratis tamen prius ingenij viribus, facultate Memoriae & dono facundiae. Postea introductum in scamno collocat, & quæ facere eum velit, paucis admonet. Illis è proscenio digressis, Nubium Chorus de Aristophanicis Comœdiis & de hac cum primis, ad spectatores verba facit: Poetam laudat: alios Comicos reprehendit. Hinc orationem ad Deos conuertit: & Iouem, Neptunum, Solémque inuocat. Mox iterum ad spectatores conuersus, Athenienses accusat: quòd Nubibus sacra non faciant, & ingrati sint pro Cleone, à se tempestatibus interempto. Hinc Apollinem, Dianam, Mineruam & Bacchum Chorus adorat. Postremò rursus quædam in ciuibus vituperat. Redit interim in Scenam cum Strepsiade Socrates, & de Hominis hebeti ingenio conqueritur: simul varia ex ipso interrogat. At ille rogatus de cepis, semper respondet de alliis: ac nihil penè in ore habet, quam λόγον ἡττονα καὶ κρείττονα: hoc est, quemadmodum causa inferior, dicendo fieri possit superior: sicut hæc nomina interpretatur Cicero in Bruto. Socrates hominem agresti ingenio præditum, monet, artem Grammaticam primò illi discendam, vt possit masculinum discernere à fœminino. Ibi iocosa & lepida, de Nominum quorundam generibus oboritur disputatio, sed inutilis & ociosa. Tandem scamno insidere & secum meditari iubetur rusticus. Sed vexatus à cimicibus, Socratem rogat, vt celeriter rem expediat, cuius ipse gratia aduenerat. Ille mollitiem hominis inculcat, & animum nunc huc, nunc illuc diuidere, adeoque in omnes partes rapere iubet, vt inde viam inueniat, qua suos debitores defraudet. Quare opero capite, rusticus senex, mirabiles technas excogitat, quibus fœneratores possit in fraudem inducere. Sed cum gratis vitio nimium esset obliuiosus, nec firmiter præcepta Socratis retinere posset: suadente Nubium choro, filium accersitum abijt, vt ipse Sophisticam in schola Socratis addiscat. Ægrè hunc illò pertractum, & precibus minisque adactum, vix tandem adducit: fortè iurantem per Iouem, castigat: narrat Socratis subtilitates, & vitam sordidam: ad extremum Socrati eundem commendat, & bona spe vtrinque accepta, recedit. Tum duo viri accedunt, vnà cum Nubium choro: alter Dicæus, id est, iustus: alter Adicus, id est, iniustus, qui mutuis conuitiis & calumniis dignè & indignè se persequuntur. Choro litem & altercationem sedante, & ferente leges disputationis, ambo iuuenem aggrediuntur, non aliter atque Herculem illum Prodicium, Virtus & Voluptas. Prior sententiam dicit Iustus, & mores antiquitatis bonos ac frugales commendat: simul Phidippidem exhortatur, vt relicto Adico & Nubibus, se consequatur. Huic magnis clamoribus se opponit Adicus, & vitæ voluptariæ commodis monstratis, Temperantiæ verò & aliarum virtutum incommodis, iuueni persuadet, vt suæ insistat viæ: simulque pluribus conuitiis Dicæum è schola proffigat. Strepsiadæ oranti & instanti, denuò Socrates fidem & diligentiam, optatumque studiorum euentum pollicetur. Chorus verò spectatorum æquanimitem expetit, pro qua fœcundas illi pluuias pollicetur. Vexatus interim summa creditorum, in quos inciderat, importunitate & minis, Strepsiades: redit ad Socratem, sperans filium suum aliquid in arte Sophisticam profecisse. Idque vbi cognouit, vehementer lætatur, & filium iam doctiorem salutat, ipsumque præstigiatarum suarum specimen aliquod exhibentem, summoperè admiratur. Adueniunt ibi duo creditores, fœnus ab illo postulaturi, Pafias & Amynias, vterque cum teste. Sed vtrunque eludit Strepsiades: alterum, quòd artem Grammaticam nò didicisset, nec Masculinum à Fœminino posset discernere: eaque de causa nihil ei deberi affirmat. Alterum verò, quòd, cum meteororum sit ignarus, nihil ipse debeat pro mutuo exigere. Sic vtrunque à sua domo remouet. Ipse cum filio instituit conuiuium. Interim Chorus malum, quod statim euenit, Strepsiadæ prædicat: quòd cum veterator sit, etiam dignum suis fraudibus accepturus sit stipendium. Subitus ergo tumultus oritur, in quo verberatus à filio Phidippide pater, iniuriam queritur spectatoribus. Sed filius, Sophisticam edoctus, iustè à se verberatum esse patrem ostendit, propterea quòd ipse in conuiuio Simonidem & Æschylum laudasset: Euripidem verò reprehendisset. Patre